

VOCHTIGE STREKEN

Charlotte Roche

Vochtige streken

Vertaling Marcel Misset

2008

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

Copyright © 2008 DuMont Buchverlag, Köln
Copyright Nederlandse vertaling © 2008 Marcel Misset
Oorspronkelijke titel *Feuchtgebiete*
Oorspronkelijke uitgever DuMont Buchverlag, Köln
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustratie Zero, München
Foto auteur Jochen Schmitz
Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede
Druk Bariet, Ruinen
ISBN 978 90 234 3058 2
NUR 302

www.debezigebij.nl

voor Martin

Ik ben een groot voorstander van de opvang van bejaarden door de eigen familie. Zoals bijna alle kinderen van gescheiden ouders hoop ik dat mijn ouders weer bij elkaar komen. Als ze behoeftig worden, stop ik hun nieuwe partners gewoon in het bejaardentehuis en dan verzorg ik mijn gescheiden ouders thuis, waar ik ze bij elkaar in bed leg, tot ze doodgaan. Dat is voor mij het toppunt van geluk. Ooit, ik hoef alleen maar geduldig af te wachten, krijg ik het voor elkaar.

Zolang ik kan denken heb ik aambeien. Jarenlang heb ik gedacht dat ik het niemand kon vertellen. Omdat aambeien alleen maar bij opa's voorkomen. Ik vond het nooit iets voor meisjes. Hoe vaak ik met die dingen al niet naar de proctoloog ben geweest! Die adviseerde me om ze te laten zitten zolang ze geen pijn deden. Dat deden ze niet. Ze jeukten alleen maar. Daar kreeg ik van mijn proctoloog, dokter Fiddel, zinkzalf voor.

Voor de uitwendige jeuk druk je een dotje zalf ter grootte van een hazelnoot uit de tube op je vinger met de kortste nagel en wrijft die uit op je rozetje. De tube heeft ook nog een spits mondstuk met gaatjes erin, zodat je hem anaal kunt inbrengen en de zalf naar binnen kunt spuiten om ook daar de jeuk te verlichten.

Voor ik die zalf had, krabde ik in mijn slaap zo hard aan en in mijn kont dat ik de volgende ochtend altijd een donkerbruine vlek ter grootte van een kroonkurk in mijn onderbroek had. Zo erg jeukte het, zo diep zat mijn vinger erin. Zoals ik al zei: niets voor meisjes.

Mijn aambeien zien er heel apart uit. In de loop der jaren

zijn ze steeds meer naar buiten gestulpt. Rondom de rozet zitten nu wolkvormige stukken huid die eruitzien als de tentakels van een zeeanemoon. Dokter Fiddel noemt het bloemkool.

Hij zegt dat het, als ik ervanaf wil, om een puur esthetische ingreep zou gaan. Hij haalt het alleen weg als mensen er echt last van hebben. Goede redenen zouden zijn als het mijn minnaar niet bevalt, of als ik door mijn bloemkool bij de seks blokkeer. Maar dat zou ik nooit toegeven.

Als iemand van mij houdt of gewoon op me geilt, mag zo'n bloemkool niets uitmaken. Ik heb trouwens al jaren, vanaf mijn vijftiende tot nu, op mijn achttiende, zeer succesvol anaal verkeer, ondanks die woekerende bloemkool. Met zeer succesvol bedoel ik: klaarkomen met alleen een pik in mijn kont terwijl er verder niets wordt aangeraakt. Daar ben ik trots op.

Het is trouwens de beste manier om te testen of iemand serieus in mij geïnteresseerd is: al bij de eerste seks dring ik hem mijn lievelingsstandje op: ik op z'n hondjes, op handen en knieën dus, mijn gezicht omlaag, hij van achteren met zijn tong in mijn kutje en zijn neus in mijn kont, waarheen hij zich met geduld een weg moet banen, omdat de opening nu eenmaal door die groente overwoekerd is. Dat standje heet 'Met je neus ertussen'. Heeft nog nooit iemand zich over beklagd.

Als je zoiets hebt aan een orgaan (is je kont eigenlijk een orgaan?) dat zo belangrijk is voor de seks, moet je oefenen om je te kunnen ontspannen. Dat helpt dan weer bij het je overgeven en je openstellen, voor anaal verkeer bijvoorbeeld.

Omdat mijn kont er bij seks kennelijk bij hoort, is hij ook onderworpen aan die modieuze scheerdwang, net als mijn kutje, mijn benen, mijn oksels, het gebied rond mijn boven-

lip, allebei mijn grote tenen en ook mijn wreven. De bovenlip wordt natuurlijk niet geschoren maar geëpileerd, omdat we allemaal geleerd hebben dat je anders een steeds dikkere snor krijgt. Dat moet je als meisje zien te voorkomen. Vroeger was ik ongeschoren heel gelukkig, maar ooit ben ik met die onzin begonnen en nu kan ik er niet meer mee ophouden.

Terug naar het scheren van mijn achterwerk. Ik weet in tegenstelling tot andere mensen precies hoe mijn poepgaatje eruitziet. Ik bekijk het dagelijks in onze badkamer. Met je kont naar de spiegel gaan staan en met beide handen je billen stevig uit elkaar trekken. Benen recht houden, je hoofd bijna op de grond en tussen je benen door kijken. Op die manier scheer ik ook mijn achterwerk. Natuurlijk moet ik dan wel één bil loslaten. Het scheermesje wordt op de bloemkool geplaatst en dan wordt er onverschrokken en stevig van binnen naar buiten geschoren. Ik ga rustig door tot midden op de bil, want daar zit ook nog wel eens een verdwaalde haar. Omdat ik mij innerlijk fel verzet tegen het scheren, doe ik het altijd veel te snel en te wild. Zo heb ik ook mijn anale fissuur opgelopen, waarmee ik nu in het ziekenhuis lig. Komt allemaal door dat ladyshaven. Feel like Venus. Be a goddess!

Misschien weet niet iedereen wat een anale fissuur is. Het is een dun kloofje of een snee in het slijmvlies rond je anus. En als die kleine opening ook nog gaat ontsteken, wat daarbeneden helaas nogal snel gebeurt, doet dat verschrikkelijk zeer. Zoals nu bij mij. Je anus beweegt ook altijd. Als je praat, lacht, hoest, loopt, slaapt en vooral als je op de pot zit. Maar dat weet ik pas sinds hij zo zeer doet.

De gezwollen aambeien drukken nu uit alle macht tegen

mijn scheerwond, scheuren de fissuur dieper in en veroorzaken de ergste pijn die ik ooit heb gehad. Verreweg. Op de tweede plaats komt de pijn die ik had toen mijn vader keihard de kofferbak van onze auto dichtsloeg en de klep langs mijn hele ruggengraat schraapte – ratatatata. Op de derde plaats staat de pijn toen ik bij het uittrekken van mijn truitje mijn tepelpiercing losscheurde. Waardoor mijn rechtertepel er nu uitziet als een slangentong.

Terug naar mijn kont. Ik heb me krimpand van de pijn van school naar het ziekenhuis gesleept en aan iedere dokter die maar wilde mijn fissuur laten zien. Ik kreeg meteen een bed op de afdeling proctologie, of zeg je de afdeling interne geneeskunde? Interne klinkt beter dan botweg aarsafdeling. Je wilt anderen natuurlijk niet jaloers maken. Interne is misschien een manier om het wat neutraler uit te drukken. Zal ik nog eens vragen als de pijn weg is. Nu lig ik hier in foetushouding en mag me niet bewegen. Met mijn rok omhoog en mijn onderbroek omlaag, kont naar de deur. Zodat iedereen die binnenkomt meteen weet wat er aan de hand is. Het moet er wel vreselijk ontstoken uitzien. Ze zeggen allemaal: ‘O.’

Ze mompelen wat over etter en een tot barstens toe gevulde wondblaas die uit mijn kontgat hangt. Ik stel mij de wondblaas voor als zo’n opgeblazen keel van een tropische vogel in de paartijd. Een glanzend roodblauw opgepompte zak. De volgende proctoloog die binnenkomt zegt kortaf: ‘Goedemiddag, ik ben professor doctor Notz.’

En ramt iets in mijn kont. De pijn boort zich door mijn ruggengraat tot aan mijn schedel. Ik val bijna flauw. Na een paar seconden vol pijn voel ik iets knappen, allemaal nattigheid, en

ik schreeuw: 'Au, wilt u even waarschuwen? Wat was dat, verdomme?'

En hij: 'Mijn duim. Neemt u mij niet kwalijk, met die gevulde blaas ervoor kon ik niets zien.'

Wat een manier om je voor te stellen!

'En? Wat ziet u nu?'

'We moeten meteen opereren. Al iets gegeten vanochtend?'

'Met deze pijn?'

'Mooi, dan onder volledige narcose. Beter, in dit geval.'

Vind ik ook fijn. Ik hoef er niet zo nodig bij te zijn.

'Wat gaat u precies doen bij de operatie?'

Het gesprek vermoeit me nu al. Het is moeilijk om me op iets anders dan de pijn te concentreren.

'We snijden het ontstoken weefsel om de snede wigvormig uit.'

'Kan ik me niets bij voorstellen, wigvormig. Kunt u dat voor me tekenen?'

Kennelijk wordt meneer professor doctor Notz niet vaak gevraagd om zijn operatieve voornemens van tevoren even uit te tekenen. Hij wil weg, kijkt naar de deur, nauwelijks hoorbaar gezucht.

Dan trekt hij toch de zilveren ballpoint van zijn borstzak. Ziet er zwaar uit. Zal wel duur zijn. Hij kijkt om zich heen, op zoek naar papier om op te tekenen. Ik kan hem niet helpen, ik hoop dat hij dat ook niet verwacht. Iedere beweging doet pijn. Ik doe mijn ogen dicht. Ik hoor geritsel als hij ergens papier afscheurt. Ik moet mijn ogen weer open zien te krijgen, ben te nieuwsgierig naar de tekening. Hij houdt het papiertje in zijn handpalm en krast er iets op met zijn pen. Dan laat hij me

zijn werkstuk zien. Ik lees: savooiekool met room. Het zal toch niet? Hij heeft een stuk van het menu afgescheurd. Ik draai het papier om. Hij heeft een cirkel getekend, ik neem aan mijn kontgat. En in de cirkel een spitse driehoekige spleet, alsof iemand een stuk taart gejat heeft.

O, gaat dat zo. Dank u wel meneer professor doctor Notz! Ooit overwogen om schilder te worden met dat talent van u? Ik heb helemaal niets aan die tekening. Word ik niets wijzer van, vraag ook niet verder. Die man wil me helemaal niet helpen licht in de duisternis te brengen.

‘De bloemkool kunt u zeker wel in één moeite meenemen?’

‘Doen we.’

Hij laat me achter in mijn plas wondvocht en gaat ervandoor. Ik ben alleen. En word bang voor de operatie. De volledige narcose jaagt me angst aan, alsof een op de twee patiënten niet meer wakker wordt. Ik vind het heel dapper van mezelf dat ik het toch doe. Dan komt de anesthesist.

De verdover. Hij gaat op een veel te lage stoel aan mijn hoofd-einde zitten. Hij praat heel zacht en heeft meer begrip voor mijn onaangename toestand dan professor doctor Notz. Hij vraagt hoe oud ik ben. Als je jonger dan achttien bent, moet er een ouder of voogd bij zijn. Ben ik niet. Ik vertel hem dat ik dit jaar meerderjarig ben geworden. Hij kijkt me onderzoekend aan. Ik weet het, gelooft niemand. Ik zie er op de een of andere manier jonger uit. Ken ik al, dat spelletje. Ik zet mijn serieuze geloofmij-nou-maar-gezicht op en kijk hem vastberaden in de ogen. Zijn blik verandert. Hij gelooft me. Verder met het verhaal.

Hij vertelt hoe de narcose gaat, dat ik moet tellen en dan ineens wegzak zonder dat ik het merk. De hele operatie blijft hij

bij mijn hoofdeinde zitten, controleert hij mijn ademhaling en houdt hij in de gaten hoe ik op de narcose reageer. Aha. Dat te-dicht-bij-mijn-hoofd-komen is dus een beroepsafwijking. De meesten merken er niets van, verdoofd als ze zijn. Hij moet zich natuurlijk zo klein mogelijk maken om de echte dokters niet in de weg te zitten. Sukkel. Typische beroepshouding: hurken.

Hij heeft een contract bij zich dat ik moet tekenen. Er staat in dat de operatie tot incontinentie kan leiden. Ik vraag hem wat het dan met plassen te maken heeft. Hij glimlacht fijntjes en zegt dat het hierbij om anale incontinentie gaat. Nog nooit van gehoord. Ineens gaat mij een licht op: 'U bedoelt dat ik de controle over mijn sluitspier kwijtraak en dat de stront er voortdurend uitloopt, dat ik een luier nodig heb en constant loop te stinken?'

Mijn verdover antwoordt: 'Ja, maar dat gebeurt maar zelden. Hier ondertekenen, graag.'

Ik teken. Wat moet ik anders? Als dat hier de voorwaarden zijn. Ik kan me moeilijk thuis zelf opereren.

Stel je voor! Alsjeblieft, lieve niet aanwezige god, maak dat het niet gebeurt. Dan moet ik op mijn achttiende aan de luier. Dat hoeft toch pas op je tachtigste. Dan heb ik het maar veertien jaar van mijn leven zonder luiers volgehouden. En mooier word je er ook niet van.

'Beste verdover, is het misschien mogelijk om dat wat bij de operatie wordt weggesneden daarna nog te zien? Ik hou er niet van dat er iets van me afgesneden wordt en het zomaar in de vuilnisbak belandt, bij de afgedreven vruchten en blindedarmen, zonder dat ik het bekeken heb. Ik wil het zelf vasthouden en onderzoeken.'

‘Als u dat zo graag wilt, oké.’

‘Dank u.’ Hij steekt meteen een naald in mijn arm en maakt die met tape vast. Dat is het infuus voor de narcose, later. Hij zegt dat een verpleger me over een paar minuten naar de operatiekamer komt brengen. Ook de verdover laat me in mijn wondvochtplas liggen en loopt weg.

Die toestand met die anale incontinentie baart me zorgen. Lieve, niet aanwezige god, als ik hier zonder anaal incontinent te zijn uit kom, stop ik met al die dingen die me toch al een slecht geweten bezorgen. Zoals dat spel waarbij mijn vriendin Corinna en ik straalbezopen door de stad lopen en alle bril-dragers in het voorbijgaan de bril van hun neus grissen, die doormidden breken en dan wegkeilen.

Daarna moet je wel heel hard wegrennen, want er zijn er bij die van woede ook zonder bril razendsnel kunnen worden.

Eigenlijk is het hele spel klinkklare onzin, want we zijn daarna meteen weer nuchter van de opwindende en de adrelinestoot. Enorme geldverspilling. Daarna moeten we ons weer helemaal opnieuw bezatten.

Ik zou er graag mee stoppen, met dat spel, omdat ik ’s nachts vaak droom van de uitdrukking op het gezicht van de ontbrilden als we toeslaan. Alsof je een lichaamsdeel van ze afrukt.

Dat zou ik dus opgeven en eventueel ook iets anders, waarover ik nog even nadenk.

De hoeren misschien, als het per se moet. Maar dat zou echt een groot offer zijn. Ik hoop dat dat met die brillen genoeg is.

Ik heb nu al besloten de beste patiënt te worden die ze hier ooit in het ziekenhuis hebben gehad. Ik zal heel aardig zijn tegen alle overwerkte zusters en dokters. En ik zal altijd mijn ei-

gen viezigheid opruimen. Dit wondvocht bijvoorbeeld. Op de vensterbank staat een grote, angebroken verpakking rubberen handschoenen. Vast voor onderzoek. Had Notz er wel een aan toen hij mijn aarsblaas ontmaagdde? Stom, niet op gelet. Naast de handschoenenvoorraad staat een grote, doorzichtige plastic doos. Een tupperwarebak voor reuzen. Misschien vind ik daar iets in waarmee ik mezelf schoon kan maken. Mijn bed staat bij het raam. Heel langzaam en voorzichtig strek ik me een beetje, zonder mijn ontstoken kont te bewegen, en kan ik er al bij. Ik trek de doos op mijn bed. Au. Bij het tillen en naar me toe halen heb ik mijn buikspieren aangespannen, het is alsof er een mes in de ontsteking stoot. Even rusten. Ogen dicht. Diep ademhalen. Niet bewegen. Wachten tot de pijn wegtrekt. Ogen open. Zo.

Nu kan ik het deksel openmaken. Wat spannend. Tot aan de rand gevuld met reusachtige maandverbanden, luiers voor volwassenen, wegwerponderbroeken, verbandgaas en onderleggers, die aan de ene kant van plastic zijn en aan de andere kant gewatteerd.

Daar had ik liever op gelegen toen Notz binnenkwam. Dan was mijn bed nu niet nat. Heel naar. Van die onderleggers heb ik er twee nodig. Eentje leg ik met de watten naar beneden in de plas. Om die op te zuigen. Maar dan moet ik op het plastic liggen. Daar hou ik niet van. Dus nog een onderlegger met het plastic op het plastic en de watten aan de bovenkant. Goed gedaan, Helen, ondanks de helse pijnen ben je zelf je beste verpleegster.

Kijk, wie zo goed voor zichzelf kan zorgen, wordt vast snel weer beter. Ik moet hier in het ziekenhuis een beetje hygiënisch zijn dan in mijn normale leven.

Hygiëne vind ik totaal onbelangrijk.

Op een gegeven moment begreep ik dat jongens en meisjes een andere boodschap krijgen over het schoonhouden van hun intieme delen. Mijn moeder hechtte altijd grote waarde aan de hygiëne van mijn kutje, maar totaal niet aan de penishygiëne van mijn broer. Die mag gewoon plassen zonder afvegen en de rest in zijn onderbroek laten lopen.

Van het wassen van je kutje wordt bij ons thuis een hele wetenschap gemaakt. Het schijnt heel moeilijk te zijn om een kutje echt schoon te houden. Onzin natuurlijk. Beetje water, beetje zeep, schrobschrob. Klaar.

Voor al niet te veel wassen. Alleen al vanwege de belangrijke kutjesflora. En ook vanwege de voor seks zo belangrijke kutjesgeur en -smaak. Die mogen niet weg. Ik experimenteer al heel lang met het ongewassen kutje. Mijn streven is dat je het licht en verleidelijk door de broek heen ruikt, ook door zware jeans of skibroeken heen. Mannen nemen dat dan niet bewust waar, maar onbewust wel, omdat we nu eenmaal allemaal beesten zijn die willen paren. Het liefst met mensen die naar kutje ruiken.

Zo ben je voor je het weet met een grote grijns op je gezicht aan het flirten, omdat je weet wat de lucht met die lekkere zoete geur bezwangert. Dat is toch eigenlijk wat parfum hoort te bewerkstelligen. Ze vertellen je altijd dat parfum een erotische uitwerking op anderen heeft. Maar waarom gebruiken we dan niet ons veel werkzaamere eigen parfum? We worden toch allemaal geil van kut-, piemel- en zweetgeur. De meeste mensen zijn zo van zichzelf vervreemd dat ze denken dat alles wat natuurlijk is stinkt en alles wat kunstmatig is lekker ruikt. Als er een geparfumeerde vrouw langs me loopt, moet ik kokhalzen. Maakt niet uit hoe subtiel het opgebracht is. Wat heeft die te verbergen? Vrouwen spuiten hun parfum ook in het rond als ze in openbare toiletten gekakt hebben. Ze denken dat het dan weer lekker ruikt. Maar ik ruik de stront er altijd doorheen. Ik ruik nog liever oude stront- en pislucht dan die kunstmatige parfumentroep.

Nog veel erger dan vrouwen die op de wc met hun parfum in het rond spuiten, is een nieuwe uitvinding die je steeds vaker ziet.

Als je naar een openbaar toilet gaat, of het nu in een restaurant of op een station is, en je trekt de deur naar de wc achter je dicht, word je van boven natgespoten. De eerste keer schrok ik me echt wild. Ik dacht dat iemand in het toilet ernaast water over de tussenwand gooide. Maar toen ik omhoog keek, zag ik boven de deur een soort van zeepdispenser, die heel officieel en met opzet een luchtverfrisser van de smerigste soort over de onschuldige toiletbezoeker uitgiet zodra je de deur achter je dichttrekt. Op je haar, op je kleren, in je gezicht. Als dat niet de ultieme aanranding door hygiënefanaten is, dan weet ik het ook niet meer.

Ik gebruik mijn smegma zoals anderen hun parfumflacons. Even met de vinger in het kutje, een beetje slijm achter het oorlelletje smeren en uitwrijven. Doet wonderen, meteen al bij de begroetingskus. Een andere kutjesregel van mijn moeder was, dat kutjes veel sneller ziek worden dan penissen. Veel bevatterlijker zijn voor zwammen en schimmels en zo. Daarom mogen meisjes nooit op vreemde of openbare toiletten gaan zitten. Ik heb geleerd om half hurkend te plassen, met de billen los, zonder het gadsie-bah-plasmeubilair zelfs maar aan te raken. Maar ik heb al van veel dingen die me zijn geleerd, vastgesteld dat ze helemaal niet kloppen.

Zo heb ik van mijzelf een wandelend kutjeshygiëne-experiment gemaakt. Ik vind het niet alleen heerlijk om altijd en overal breeduit op smerige toiletbrillen te gaan zitten. Ik veeg ze ook van tevoren schoon door met een sierlijke heupdraai met mijn kutje de toiletbril rond te gaan. Als ik mijn kutje tegen de toiletbril duw, hoor je een prachtig smakkend geluid en worden alle vreemde schaamharen, druppels, vlekken en plasjes in alle kleuren en smaken opgezogen. Dat doe ik nu al vier jaar op elk toilet. Het liefst bij tankstations waar voor mannen en vrouwen maar één wc is. En ik heb nog nooit een schimmelinfectie gehad. Dat kan mijn gynaecoloog, dokter Brökert, bevestigen.

Toch dacht ik een keer dat ik een kutjesinfectie had. Iedere keer als ik op het toilet zat en mijn sluitspieren ontspande om te plassen, zag ik daarna bij het omlaag kijken, wat ik graag doe, in het vocht een grote, witte, zachte, mooie slijmprop liggen. Eentje die als champagne slierten en belletjes laat opstijgen.

Ik moet erbij vertellen dat ik de hele dag kletsnat ben, ik

kan wel een paar keer per dag een schone onderbroek aan. Doe ik lekker niet, ik spaar het graag op. Maar goed, verder met de slijmprop. Was ik dan toch al die tijd ziek en is mijn glibberslijm het gevolg van een schimmelbesmetting in mijn kutje door mijn toiletexperimenten?

De geachte dokter Brökert stelde me gerust. Het gaat hier om een normale, zeer actieve slijmvliesbeslijming. Zo zei hij het niet, maar zo bedoelde hij het wel.

Ik onderhoud een zeer innig contact met mijn lichaamssapen. Dat met mijn kutjesslijm bijvoorbeeld, daar was ik vroeger al heel trots op bij het flikflooien met jongens. Die hoefden mijn schaamlippen maar met één vinger aan te raken en hop, ze glibberden naar binnen. Een vriendje van mij zong bij het voelen altijd: 'By the Rivers of Babylon'. Tegenwoordig kan ik er wel een handeltje mee beginnen, met het vullen van glaasjes voor uitgedroogde vrouwen die problemen hebben met nat worden. Je kunt toch veel beter echt vrouwenvocht gebruiken dan een of ander synthetisch glijmiddel. En het ruikt nog naar kutje ook! Maar misschien durven alleen vrouwen die je kennen dat, misschien gruwen vreemde vrouwen van vreemd vocht? Kunnen we een keer proberen. Met een droge vriendin of zo.

Ik eet en ruik mijn smegma heel graag. Houd me, sinds ik kan denken, bezig met de plooiën van mijn kutje. Wat je daar allemaal aantreft. Ik heb lang haar, op mijn hoofd bedoel ik, en soms verdwaalt een uitgevallen haar tussen mijn schaamlippen. Het is opwindend om heel voorzichtig aan die haar te trekken en te voelen waar die allemaal langskronkelt. Ik baal altijd vreselijk als het voorbij is, en wou iedere keer dat ik nog langer haar had, dan kon ik er langer van genieten.

Dat is een zeldzaam genot. Net als iets anders waar ik geil van word. Als ik alleen in bad lig en een scheet moet laten, probeer ik de luchtbellen altijd langs mijn schaamlippen te laten ontsnappen. Het gebeurt zelden, nog minder vaak dan met die haren, maar als het lukt, lijkt het alsof de luchtbellen zich als harde knikkers een weg banen langs mijn glibberige, warme schaamlippen. Als het lukt, zeg maar één keer per maand, dan kriebelt het door mijn hele onderlichaam en dan krijg ik zo'n jeuk aan mijn kutje dat ik daar met mijn lange nagels over moet krabben tot ik klaarkom. Alleen met hard krabben kan de jeuk in mijn kutje verlicht worden. Ik wrijf stevig op en neer tussen mijn binnenste schaamlippen, die ik hanenkammen noem, en mijn buitenste schaamlippen, die ik deegflapjes noem, en op een gegeven moment klap ik mijn hanenkammen naar links en naar rechts, om de jeuk precies in het midden weg te krabben. Ik spreid mijn benen tot mijn heupgewrichten knakken, zodat het warme water naar binnen kan stromen. Als ik bijna klaarkom, knijp ik hard in mijn clitoris, die ik altijd mijn parelknopje noem. Dan stijgt mijn geilheid naar ongekende hoogten. Ja, zo doen we dat.

Terug naar het smegma. Ik heb in een encyclopedie nagekeken wat smegma precies is. Mijn beste vriendin Corinna zei ooit tegen me dat alleen mannen smegma hebben.

En wat zit er dan de hele tijd tussen mijn schaamlippen en in mijn onderbroek?

Dacht ik, maar zei ik niet. Durfde ik niet. In die encyclopedie stond een lang verhaal over wat smegma is. Heet bij vrouwen trouwens ook zo, há. Eén zin is me tot op de dag van vandaag bijgebleven: 'Met het blote oog waarneembare

opeenhopingen van smegma kunnen alleen ontstaan door gebrek aan intieme hygiëne.’

Pardon? Dat is toch van een onvoorstelbare schaamteloosheid. Iedere dag zie ik met het blote oog opeenhopingen van smegma, hoe grondig ik die ochtend ook de plooien tussen mijn schaamlippen met zeep heb uitgespoeld.

Wat bedoelen ze dan? Dat je je een paar keer per dag moet wassen? Is toch fijn als ik een nat kutje heb. Is heel handig in bepaalde gevallen. Het begrip ‘gebrek aan intieme hygiëne’ is rekbaar. Als een kutje. Zo.

Ik pak een van de luiers voor volwassenen uit de doorzichtige plastic doos. Tjonge, wat zijn die groot. Ze hebben een groot, dik, gewatteerd vierkant in het midden en vier grote plastic vleugels waarmee je ze om je middel bindt. Die passen vast ook heel oude, dikke mannen, zo groot zijn ze. Die wil ik niet, niet nu al. Alsjeblieft. Er wordt op de deur geklopt.

Er komt een glimlachende verpleger met kakatoekapsel binnen. ‘Goedemorgen, mevrouw Memel. Ik ben Robin. Ik zie dat u zich vertrouwd maakt met uw hulpmiddelen voor de komende dagen. U wordt geopereerd aan uw anus, een zeer onhygiënische plek, de meest onhygiënische plek van het lichaam eigenlijk. Met de dingen uit die doos kunt u zich na de operatie helemaal zelf verzorgen. Wij raden u aan om minstens één keer per dag wijdbeens onder de douche te gaan staan en uw wond met de douchekop uit te spoelen. Het liefst zo, dat de waterstralen ook in de wond komen. Met een beetje oefening lukt dat wel. De wond met water schoonhouden is veel minder pijnlijk voor u dan hem met doekjes af te vegen. Na het douchen gewoon voorzichtig met een handdoek betten. En hier heb ik een kalme-

ringsmiddel, dat kunt u nu vast innemen, dat vergemakkelijk de overgang naar de narcose. Begint zo, die vrolijke tocht.'

Zijn mededelingen stellen me gerust. Ik ben heel handig met douchekoppen. En ik weet precies hoe je een straal water naar binnen krijgt. Terwijl Robin mijn bed door de gangen duwt en ik de neonlampen boven me voorbij zie flitsen, leg ik onder de deken stiekem mijn hand op mijn venusheuvel. Om mezelf te kalmeren voor de operatie. Ik leid mezelf af door eraan te denken hoe ik me als klein meisje al met een douchekop opgeilde.

Eerst sproeide ik de stralen alleen maar tegen mijn kutje, later hield ik de deegflapjes opzij, zodat ik de hanenkammen en het parelknopje kon raken met de straal. Hoe harder, hoe beter. Het moet flink prikken. Dan gebeurde het wel eens dat een harde straal met volle kracht naar binnen schoot. Ik merkte toen al dat dat helemaal mijn ding is. Vol laten lopen en – net zo geil – alles er weer uit laten lopen.

Als ik dat doe, ga ik altijd in kleermakerszit onder de douche zitten, een beetje achterovergeleund, kont iets omhoog. Vervolgens frommel ik mijn schaamlippen opzij waar ze thuishoren, en schuif langzaam en voorzichtig de hele douchekop naar binnen. Ik heb er geen Pjur voor nodig, want alleen al bij de gedachte dat ik me zo meteen helemaal vol laat lopen, begint mijn kutje een enorme hoeveelheid hulpvaardig slijm te produceren. Pjur is het beste glijmiddel, omdat het niet intrekt en reukloos is. Ik haat geparfumeerde glijmiddelen. Als de douchekop er helemaal in zit, wat best lang duurt omdat ik me zo ver mogelijk moet oprekken, draai ik hem met het douchedeel naar boven, dus richting baarmoederhals, -mond, -oog of hoe dat ding ook heten mag waar een man met een lange pik in bepaalde standjes